

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

אב ואם לרבים

ז'ול לסנר

הדלת; כאשר זו תיפתח אנו נדרשים לפסוע אחורנית אל מחוץ לחדר.

בפועל, שום דבר לא התנהל כמתוכנן. בהגיע תורנו, ניגש הרבי אל הדלת, ליווה אותנו אל השולחן וסירב להתיישב לפני ששנינו התיישבנו. הוא גם הציע לנו לשתות, וסימן למזכיר שאיננו מעוניין שיפריעו לנו. נראה היה שהפגישה עם חמי אחרי כל השנים הללו מסיבה לו שמחה כנה, ושהוא מצפה שלא יהיה זה רק ביקור חטוף.

בפתח השיחה פנה אל חמי ואמר, "בוריס, אתה ואני יכולים לשוחח בינינו ברוסית, צרפתית או ביידיש, אבל חתנך אינו מבין את השפות הללו, ולכן הבה נשוחח באנגלית". מכאן ואילך התנהלה השיחה באנגלית.

תחילה התעניין הרבי בנוגע למשפחתנו. "מה שלום בתך, בוריס?", שאל, כשכוונתו לאשתי. אחר כך שאל שאלות מפורטות יותר בנוגע לעבודתה בתחום החינוך היהודי - אף שאין לי מושג כיצד ידע שהיא עובדת בחינוך יהודי.

בהמשך שאל אותנו על אודות המתרחש בקהילה היהודית באַפֿר איסט סייד. הדבר הראשון שביקש לדעת היה, "מה עושים שם למען הנשים היהודיות?" בימים ההם לא התקיימו שיעורים לנשים, ולכן לא הייתה לנו תשובה.

הרבי התעקש, "לא מתקיימות שום תכניות לנשים בבית הכנסת שלכם?" אחרי ששמע שאין, שאל, "ומה בנוגע למקוואות? כמה מקוואות יש?"

למען האמת, לא היה לנו מקווה באַפֿר איסט סייד, והמקוואות הקרובות ביותר היו בצד המערבי של מנהטן, בלוֹאֶר איסט סייד, או בשכונת וושינגטון הייטס.

הרבי התעניין גם בנוגע לסדרי התפילה אצלנו

«

במהלך שנות המלחמה, חמי, בוריס גורלין, עבד לצד הרבי - שעדיין לא היה אז רבי, אלא חתנו של אדמו"ר הריי"צ. הוא הועסק כמהנדס חשמל בחצר הצי של ברוקלין, ובמסגרת זו בא במגע קרוב עם חמי, שהיה מעורב אף הוא במאמץ המלחמתי.

לאחר המלחמה נותק הקשר ביניהם, ורק בשנת תשל"ז (1977) שב חמי ונפגש עם הרבי. הייתי נוכח בפגישתם זו, ועליה הייתי רוצה לספר.

בשעתו, בית הכנסת שלנו באַפֿר איסט סייד שבמנהטן נזקק לרב, וחמי החליט לבקש המלצה מהרבי. קבענו תור ליחידות, ולפני כניסתנו תודרכנו על ידי מזכירו של הרבי כיצד עלינו לנהוג. התבקשנו להיכנס ולעמוד לפני הרבי, שיהיה ישוב ליד שולחנו; לומר את העניין שלשמו באנו, לשמוע מה יש לרבי לומר בנידון, ואז לצאת. המזכיר יסמן לנו שהגיעה העת לצאת על ידי פתיחת

ואמרת, "אחרי שפגשתי את אשתך, אני מבין את הפתגם 'מאחורי כל אדם גדול, עומדת אישה גדולה'. פגשתי אישה גדולה".

כששמע זאת הרבי, התפשט על פניו חיוך רחב. לפי התרשמותי, הוא שמח מאוד לשמוע על ההכרה בגדולת אשתו.

הרבי גילה אכפתיות עמוקה לסוגיות הקשורות לנשים - כפי שהבהיר לנו בפגישתנו הראשונה - והאישה שכלפיה גילה את האכפתיות המרובה ביותר הייתה ללא ספק הרבנית. התמונה העצובה ביותר החרוטה בזיכרוני היא זו של הרבי צועד מאחורי ארונה - זקוף כמו חייל על משמרתו, ומבצע את המשימה הכאובה ביותר - מלווה את אשתו למנוחת עולם.

אני משוכנע שרבים אמרו קדיש אחר הרבנית כפי שהיו אומרים על אס. באותה מידה אני משוכנע שמאוחר יותר, רבים אמרו קדיש אחר הרבי. הם שימשו אב ואם עבור רבים כל כך - למעשה, עבור כולם.

מר ז'ול לסנר היה איש עסקים בעל השפעה ומנהיג קהילתי בבוגוטה, קולומביה ובעיר ניו יורק, וכיהן שנים רבות כנשיא קהילת "אורח חיים" באפר איסט סייד של מהנטן. בצעירותו שירת מר לסנר בחיל הנחתים של ארצות הברית ולחם במלחמת העולם השנייה. הוא רואיין בביתו שבמהנטן בחודש טבת תשנ"ט (1999).

בשבתות, ושאל לאילו בתי ספר אנו שולחים את ילדינו. אך בשאלותיו הדגש היה בבירור על נושאים הקשורים בנשים - עובדה שהרשימה אותנו מאוד. לא העלינו על דעתנו שדווקא תחום זה יהיה נוגע כל כך לאדמו"ר חסידי.

הפגישה בינינו ארכה כארבעים וחמש דקות. הייתה זו חוויה מיוחדת במינה הן עבור חמי, הן עבורי באופן אישי. למעשה, הייתי אומר שהייתה זו אחת החוויות הגדולות ביותר בחיי. נפגשתי עם כמה ראשי מדינות, ובכללם עם נשיא ארצות הברית, אולם אין כלל מה להשוות דבר מכל אלו לפגישה עם הרבי. אפילו לא קרוב.

כעשר שנים מאוחר יותר, הייתה לי הזכות לפגוש אותו שוב.

לפני אותה פגישה, הוזמנו - חמי וחמותי, וכן אשתי ואני - לשתיית תה עם הרבנית חיה מושקא. היה ברור שמערכת היחסים בין חמי לבין הרבי והרבנית הייתה מיוחדת במינה, שכן ברגע שראתה אותו, אורו פניה. פגישה זו התקיימה חודשים ספורים לפני פטירתה, והיא הייתה נראית חלושה ושברירית, אך עם זאת הקרינה עוצמה פנימית שקשה לי לתאר במילים. ללא ספק, היא הייתה אישה דגולה. מה שהדהים אותי יותר מכל הייתה העובדה שהיא ידעה הכל על הפגישה שלנו עם הרבי שהתקיימה עשר שנים קודם לכן. מסתבר שהרבי שיתף אותה בכל הפרטים, והיא זכרה את הכל!

זמן קצר אחרי הביקור אצל הרבנית, חלה חמי וביקש להיפגש שוב עם הרבי כדי לבקש את ברכתו לרפואה שלמה. אולם, התברר לנו שבאותה עת כבר לא התאפשרה פגישה אישית עם הרבי. חמותי התקשרה לרבנית והסבירה את המצב, והרבנית הבטיחה שתבדוק מה תוכל לעשות. כעבור חמש דקות היא התקשרה בחזרה ומסרה לחמותי את השעה שנקבעה להם.

המשפחה כולה הגיעה ביום ראשון, היום שבו נהג הרבי לחלק דולרים לצדקה; היינו הראשונים בתור, וזכינו לשוחח איתו כל אחד בתורו. כאשר חמי שוחח עם הרבי, שמעתי את הרבי מזכיר לו בנוגע לתאריך יארצייט - יום פטירה - של דוד או דודה שהולך וקר. נדהמתי מיכולתו של הרבי לזכור את כל הפרטים הקטנים הללו, למרות העומס הרב המוטל על כתפיו מדי יום ביומו.

כאשר הגיע תורי לשוחח עם הרבי, הרהבתי עוז

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ט (1969) — "נכונה ההצעה דקריית מלאכי בהתנאים שמסרם, וכן שחלק דאברכי הכולל דכפר חב"ד יתיישבו שם. בברכת הצלחה בגמר טוב להנ"ל" - מברק מיוחד זה מוען לרב גורודצקי, שליחו המיוחד של הרבי שנשלח לארץ הקודש והוביל את המאמצים הממושכים לאיתור מקום מתאים לקריה חדשה עבור חסידי חב"ד, ובפרט לעולי רוסיה וגרוזיה. בהמשך קיבלה השכונה החדשה את השם "נחלת הר חב"ד".¹ כ"ג בשבט

1 אגרות קודש כו, עמ' צד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תזכנו של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד